

In de wolken,

zowel boven Texel als in Diakonessenhotel Zeist

Man, 19 jaar, nog géén vrouw noch kinderen, géén hypotheek vooralsnog, KMA, para-opleiding bij de commando's, in de ban van de wing, dus toch,

Eerste para-brevet, zo trots als een pauw, avonturieren met goede afloop, spannend, ook soms benauwd, doch nu nog nagenietend van die vuurdoop,

Man, 42 jaar, één vrouw, twee zonen, drie hypotheeken voor de 'Nieuwegracht', als interim-manager van Paracentrum Texel vindt hij nieuwe para-kracht.

'Sky diven' wordt steevast zijn lieve lust totdat de parachute een oester bleek, zo gesloten en dus ontstond er een doodstrijd in de lucht tot hij bijna bezweek.

190 kilometer per uur, de laatste ontknopingen, chute niet zelf gevouwen, o zo dom. Op het nippertje ging de parachute dus toch open, harde landing, arm uit de kom.

Niet van wijken weten, laatste 'sky dive', kicken, vanaf 3,5 kilometer extra hoog, vrije val brevet gehaald, duimen omhoog tot de arm opnieuw uit de kom vloog.

Bijna 200 kilometer per uur, géén arm vrij om de parachute te kunnen trekken, doch de in de vrije val nabije 'sky dive buddy' liet deze pechvogel niet verrekken.

'duckend' dook deze para-compaen naar de tollende en 'armlastige' vrije valler, met al die dekselse en Texelse wolken werden de marges echter steeds smaller.

Buitelend slaagden zij er samen in om op de valreep de parachute open te krijgen, zodat er op het laatste nippertje geen 'ongepunt de grond in duiken' zou dreigen.

Met een bewegingloze arm is er bij een 'matras-chute' echter geen houden meer aan, 'flairen', (lees: remmen) is immers uitgesloten, dus hard tegen de bodem gaan slaan.

Knallend op een aardappelveld, stuiterend, opverend en zwaar gewond, rugwervelfractuur, verbrijzelde enkel, de schouder was reeds eerder ongezonder.

Vervoer per taxi en per pont naar Den Helder, het Gemini ziekenhuis bood soelaas, met zes man/vrouw sterk de arm weer in de kom, sky diver verwordt tot houten Klaas.

Want na kabels en takels kwam er ook nog een rugcorset en een harnas bij aan te pas, zowaar nog net geen dwarslaesie, dus was de para achteraf toch echt wel in zijn sas.

Vooral zijn grondhouding werd stelselmatig van nog meer optimistische aard: Niet zielig door invaliditeit doch dankzij EXTRA leven monter en dus onvervaard.

De latere enkeloperatie in het Diaconessenhuis in Utrecht was helaas minder geslaagd, instabiliteit, uiteindelijk toch voetscheefstand, het herstel werd nodeloos vertraagd.

Enkelimplantaat in Nijmegen als mogelijk alternatief, doch wel met afstotingsgevaar ? of toch maar Marco van Basten's pijnlijke gang volgen ?; ook dat leek naar en raar.

Met vijf verschillende orthopedisch chirurgen werd naarstig naar oplossingen gezocht, na rijp beraad werd gekozen voor Hein van de Weijer in Zeist na een lange zoektocht.

Fixatie van het bovenste spronggewricht na wat botzagen en met twee flinke bouten; vervolgens een langdurig doch wel voorspoedig herstel, veel om over na te kouten.

Doch botverlies maakte een volledig verticale stand van de voet helaas onuitvoerbaar, met prima orthopedisch schoeisel werd een goede voetafwikkeling echter toch haalbaar.

Uiteindelijk begon ook het losse onderste spronggewricht steeds meer op te spelen, en kon zelfs het orthopedische schoeisel de toegenomen Pisa-scheefstand niet verhelen.

Orthopedisch onderzoek wees uit dat een derde enkeloperatie nodig bleek, doch wat later was er toch meer aan de hand toen ook het heupenpaar bezweek.

*Vandaar het in goede harmonie met **Hein** gekozen herstelplan in drie fasen: 1. vervanging rechterheup 2. dito links 3. reconstructie enkel; daarna uitblazen.*

Man, 57 jaar, echtgenote Joke, twee zonen & schoondochters en een nieuwe nazaat, kleindochter Lotte diende zich een jaar eerder aan binnen een gezin dat nu staat.

In plaats van ooit drie hypotheeken te Utrecht nog maar eentje en wel in Zeist, Griffensteijnseplein 38, anno nu nog steeds met sternotering op een lange lijst.

Op locatie Diakonessenhuis Zeist diende zich de 1e operatie-fase aan op 30 maart. Toen kwamen al rap de vele nieuwe dialogen op de inmiddels volgeschreven kaart.

Sandra zorgde voor prima opvang in Zeist; Diakonessen-hotel in een andere taal toch maar een kamer apart in plaats van met demente of terminale dames op één zaal.

Ook stagiaire **Lotte** (bekende naam...) was zeer behulpzaam op het logistieke vlak. Met een nieuwe heup vanaf de OK terug naar de hotelkamer en snel op mijn gemak.

Dankzij prima catering via **Agnes** en **Willie** genietend van uitstekende maaltijden, later afgelost door **Rita** en **Jacqueline** die mij ook stevast wisten te verblijden.

Complimenten zijn zeker ook besteed aan de voor mij onbekend gebleven koks (m/v), ook zij deden echt hun best met inkoop en toebereiding en stemden mij zeer tevree.

Of het nu om gezonde broodmaaltijden ging of om de echt warmere gerechten, het gemotiveerde Diakonessen-team wist het in ons aller voordeel te beslechten.

Maar tja, wat wil je met verse vleeswaren van de boer met Frans Stalknecht als naam. Boerenmarke en zeker de kazen van Alkmaars Roem genieten ook een goede faam

Over motivatie geschreven: de groeiende reeks enthousiaste verpleegvrouwen, zoals **Elise**, **Jansje**, **Sonja**, **Annemieke**, **Laura**, **Patricia** en vele andere getrouwen.

Zij waren allen onvermoeibaar, vaak goedlachs en toonden mij oprecht werkplezier, het was een komen en gaan daar in hotelkamer 4.07; zij brachten mij vaak veel vertier.

Fysiotherapeut **Talita** kreeg mij al weer rap met looprek en krukken aan de wandel. Tevens een kwestie van goed doceren en doseren, even vergeten mijn eigen handel.

Dankzij Röntgen-fotograaf **Nicole** kwamen botten en chroom/cobalt goed in het zicht, **Hein** was immers -ondanks mijn 'hoge' leeftijd- voor de Birmingham Hips gezwich.

Ook zaalarts **David** liet zich tijdens zijn zaal- en kamerronde bepaald niet onbetuigd, zeker niet na lezing van mijn medisch dossier dat van nogal wat complicaties getuigt

Van hoog tot laag was men in dit Zeister hotel voor mij actief, zowaar zelfs pro-actief, zoals **Cynthia** die in het weekeinde mijn hotelkamer goed wist te kuisen, o zo lief.

's Anderendaags nam **Malti** de schoonmaakhonneurs weer ten volle waar en zag vlijtige **Annette** nog even kans mijn bed te verschoneren, zonneklaar.

Er kwam na zoveel dagen beslist nog geen einde aan het diaconale verzorgen, want ook **Marian**, **Ineke**, **Monique** en **Jeanette** wisten prettige hulp te borgen.

En wat te denken van **Marlies** en **Marjolijn**; ook zij gingen er helemaal voor. Ik heb geen valse noten mogen horen binnen dit goed gestemde Diakonessenkoor.

Ook **Talita**'s vervanger **Carla** wist haar fysio-klus met mij goed te klaren, voor haar hadden wij tot slot het met krukken trappen lopen kunnen bewaren.

Binnen de gestelde termijn mocht ik terug naar mijn andere Zeister thuis, eerder dan ik eigenlijk zelf wilde, nu dus verder revalideren in eigen huis.

Daarbij zorgt mijn gade Joke alhier voor goede thuis- in casu mantelzorg en staat zij in het verlengde van 'Diakonessen' voor optimale aandacht borg

*Graag kom ik binnenkort terug voor mijn volledig versleten heup aan de linkerkant.
Momenteel een beperkte actieradius, dus nu niet voor herbebossing in het buitenland.*

*Tijd voor rentmeesterlijke revalidatie, waarop ik mij nu met **Rik Broekhoff** voorbereid.
Weer gepassioneerd paardrijden op Candalilla is voor mij in Costa Rica toekomstige tijd.*

*Aan het platina-team van Diakonessenhuis Zeist nogmaals hartelijke dankwoorden,
want het waren jullie collectieve en welgemeende zorgen die mij zeer bekoorden...*

A handwritten signature in green ink, appearing to read 'Cor J.M. Denneman'. The signature is stylized and somewhat abstract, with overlapping lines.

*Cor J.M. Denneman, Griffensteijnseplein 38, 3703 BG Zeist
(030) 691 49 70, cor.j.m.denneman@planet.nl*